

Arrest

nr. 179 071 van 8 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) van 1 december 2016 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Laila HAJJI, die loco advocaat Johan PLATTEAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2016 werd verzoeker door de onderzoeksrechter aangehouden in het kader van een onderzoek naar diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht en verboden wapenbezit.
Bij beschikking van de raadkamer van 1 december 2016 werd verzoeker voorwaardelijk vrijgelaten.

Op dezelfde datum nam de gemachtigde van staatssecretaris voor asiel en migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij gerepatriëerd worden. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Op het ogenblik van zijn aanhouding was betrokkene niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Tussen 10.10.2016 en heden stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wapenwetgeving, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Tussen 10.10.2016 en heden stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wapenwetgeving, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 26.11.2013 en 29.08.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene had recht op verblijf op het Belgisch grondgebied. Op 13.06.2016 werd door de Administratie een einde gesteld aan dat recht.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Tussen 10.10.2016 en heden stond betrokkene onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wapenwetgeving, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, feiten waarvoor hij mogelijk wordt veroordeeld. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 26.11.2013 en 29.08.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 26.11.2013 en 29.08.2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij/zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaاتبewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. De ontvankelijkheid

2.1.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.1.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Ze wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan de schending aan van artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet, ten aanzien van de deelbeslissing waarbij tot zijn terugleiding naar de grens wordt besloten. Verzoeker betoogt dat ten onrechte wordt gemotiveerd dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 26 november 2013 en 29 augustus 2014. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat hij nadien nog in het bezit gesteld van een C-kaart (verblijfskaart), wat inhoudt dat deze eerdere bevelen impliciet werden ingetrokken.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief blijkt dat zijn C-kaart is vervallen op 8 juni 2012 en dat verzoeker daarna niet meer in het bezit is gesteld van een verblijfskaart. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat op 13 juni 2016 enkel beslist werd om geen gunstig gevolg te verlenen aan het verzoek d.d. 11 mei 2016 om opnieuw in het bevolkingsregister ingeschreven te worden. Ter terechtzitting wordt deze vaststelling door de verzoekende partij ook niet weerlegd.

Dat in de bestreden beslissing foutief wordt gesteld dat verzoeker een verblijfsrecht had tot 13 juni 2016 doet geen afbreuk aan het feitelijk gegeven dat verzoeker sedert 8 juni 2012 geen recht op verblijf meer heeft in België. Derhalve kon in de bestreden beslissing wel degelijk rekening worden gehouden met de bevelen van 26 november 2013 en 29 augustus 2014.

Het middel is niet ernstig.

3.3.2.2. In een tweede (“eerste”) middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM (vermoeden van onschuld en rechte aanwezig te zijn op eigen proces). Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing hem het recht ontnemt om aanwezig te zijn op zijn eigen proces en zijn verdediging naar behoren te voeren.

De mogelijkheid dat verzoeker zich in de toekomst mogelijk zal moeten verdedigen wegens inbreuken op de strafwet, volstaat niet om te besluiten tot een schending van artikel 6 van het EVRM. Vooreerst

staat in de huidige stand van het geding geenszins vast dat verzoeker zich voor een Belgisch rechtscollège zal dienen te verantwoorden. Indien het al zo ver zou komen, beschikt de verzoeker over de mogelijkheid om het inreisverbod te doen opheffen of intrekken overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij met de actuele communicatiemogelijkheden niet vanuit Marokko contact kan houden met zijn raadsman in België. Voorts wijst de Raad er op dat het recht op een eerlijk proces, zoals gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM, dient beoordeeld te worden in het licht van de gehele strafprocedure, wat in de huidige stand van het geding voorbarig is. Het is geenszins zeker dat het openbaar ministerie zal verdergaan met de strafvordering ten aanzien van verzoeker, zeker nadat hij werd verwijderd van het grondgebied. Verzoekers grief steunt dan ook op een loutere hypothese. Bovendien is het recht om zelf ter terechtzitting aanwezig te zijn, niet absoluut. Een procedure die wordt gevoerd in afwezigheid van de beklaagde is niet onverenigbaar met het EVRM indien de beklaagde zich nadien kan wenden tot een rechtbank die zich, na de beklaagde te hebben gehoord, opnieuw zal uitspreken over de gegrondheid van de tenlasteleggingen (VERSTRAETEN, R., Handboek Strafvordering, Maklu, 2006, nr. 1550; EHRM, 23 november 1993, Poitrimol). Te dezen moet worden vastgesteld dat verzoeker enerzijds de mogelijkheid heeft om verzet aan te tekenen, een procedure waarbij wel degelijk de tenlasteleggingen opnieuw worden onderzocht. Zo verzoeker zich al dient te verdedigen voor de strafrechter, wat in de huidige stand van het geding geenszins het geval is, verleent artikel 74/12 van de vreemdelingenwet hem bovendien de mogelijkheid om de opheffing van het inreisverbod te vragen. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. (2e k.) AR P.01.0687.N, 4 september 2001; <http://www.cass.be> (18 oktober 2001); A.J.T. 2001-02, 577, noot DE GRUYSE, B.; Arr.Cass. 2001, afl. 7, 1387; Pas. 2001, afl. 9-10, 1336; RW 2001-02, 781 en <http://www.rw.be> (2 februari 2002), noot VANDEPLAS, A.) dat een beklaagde, niettegenstaande artikel 182, §2 van het wetboek van Strafvordering, over de mogelijkheid moet beschikken om, zonder daar zelf bij aanwezig te zijn, zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat.

Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de schuld van verzoeker. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de concrete aard van de feiten; ter terechtzitting poogt de advocaat van verzoeker deze gebeurtenissen te relativiseren. Daargelaten of de kwalificaties van diefstal met geweld en bedreigingen zich uitsluitend situeren in de relationele sfeer, zoals verzoekers advocaat ter terechtzitting voorhoudt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij daarmee nog geen verklaring biedt voor de aantijging van verboden wapendracht. Ook blijken de tenlasteleggingen voldoende zwaarwichtig te zijn geweest om verzoeker gedurende bijna twee maanden in voorlopige hechtenis te houden. Ook uit de beschikking van de raadkamer van 1 december 2016 blijkt:

“In verdenking gestelde bevond zich in voorlopige hechtenis voor de feiten en werd ook voor deze feiten verwezen;

Op deze feiten staan volgens de wet een gevangenisstraf waarvan de duur langer is dan de reeds ondergane voorlopige hechtenis;

Het blijft een ernstige aanwijzingen van schuld bestaan;

In dit geval is het behoud van volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid;

er bestaan nog steeds ernstige redenen om te zeggen dat de in vrijheid gelaten in verdenking gestelde nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen;

(...)

Inderdaad, de gegevens eigen aan de zaak en aan de persoonlijkheid van de in verdenking gestelde die in het hogere genoemd bevel tot aanhouding vermeld zijn, maken omstandigheden uit die thans nog bestaan en de mate de openbare veiligheid raken dat hierdoor het behoud van aanhouding van de in verdenking gestelde volstrekt noodzakelijk is.

In verdenking gestelde kan echter in voorlopige vrijheid gelaten worden mits het naleven van de volgende voorwaarden: (...)

Gelet op de duidelijke bewoordingen van de beschikking van de raadkamer lijkt het oordeel dat verzoeker de openbare orde kan schaden niet kennelijk onredelijk. Het gegeven dat verzoeker nog niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert niet dat de verwerende partij op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Het middel is niet ernstig.

3.3.2.3. In een derde (“tweede”) middel voert verzoeker de schending aan artikel 74/11, §1 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 3.7 van de terugkeerrichtlijn juncto de artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat hij een blanco strafblad heeft en dat de feiten waarvoor hij naar de raadkamer werd verwezen worden betwist. Verder voert hij aan dat hij sinds 2002 niet meer in Marokko is geweest en er geen familiale banden, vrienden of kennissen heeft. Bovendien wijst hij erop dat op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met het gezins- en het familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de afgifte van een inreisverbod en derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd ten aanzien van het thans bestreden bevel.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing indruist tegen alle redelijkheid, nu er van uitgegaan wordt dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt zonder dat hij werd veroordeeld. Hij wijst er op dat hij een blanco strafblad heeft en betwist de feiten waarvoor hij naar de raadkamer werd verwezen. Verzoeker betoogt dat het motief dat hij een gevaar zou betekenen voor de openbare veiligheid onredelijk is, minstens niet afdoende gemotiveerd.

Daargelaten wat met betrekking tot het motief over de openbare orde reeds werd opgemerkt bij de bespreking van het tweede middel, merkt de Raad op dat, zelfs indien verzoeker zou worden bijgetreden waar hij stelt dat het motief met betrekking tot de openbare orde niet met de vereiste zorgvuldigheid en redelijkheid werd afgewogen, het bestreden bevel daarnaast nog steun vindt in een ander motief, mate name dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet). Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt reeds op afdoende wijze steun in dit motief, zodat het eventueel wegvallen van het motief met betrekking tot de openbare orde, *in casu* niet kan leiden tot vernietiging van het bestreden bevel.

Met betrekking tot de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vervatte verplichting om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het gezins- en familieleven, betoogt verzoeker *in concreto* dat hij als minderjarige samen met zijn zus naar België is gekomen, dat zij tot zijn meerderjarigheid door de jeugdrechtbank als zijn voogd werd aangeduid en dat zijn zus tot op heden steeds legaal verblijft in België. Uit de gegevens van het administratief blijkt niet dat verzoeker en zijn zus (beiden meerderjarig) thans samenwonen. Dit wordt door de advocaat van verzoeker ter terechtzitting ook bevestigd.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Nergens uit zijn betoog blijkt ook dat er een bijzondere band van afhankelijkheid is tussen verzoeker en zijn zus. Verzoeker maakt met de verwijzing naar de aanwezigheid van zijn zus in België dan ook niet aannemelijk dat er elementen met betrekking tot het gezins- of familieleven overeenkomstig artikel 74/13 waarmee de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing rekening had moeten houden. Gelet op de verschillende verblijfplaatsen van de twee meerderjarigen, kan van het bestuur immers niet worden verwacht te motiveren aangaande de zus, die vijf jaar geleden zijn voogd was geweest.

Waar verzoeker aanvoert dat hij sedert 2002 niet meer in Marokko is geweest en er geen enkele band meer heeft, merkt de Raad op dat verzoekers verblijfskaart sedert 8 juni 2012 is verstreken en verzoeker zich sindsdien zonder verblijfsrecht ophoudt in België. Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat er hem reeds bevelen om het grondgebied werden betekend op 26 november 2013 en 29 augustus 2014. De situatie waarin verzoeker verklaart terecht te zullen komen bij een terugkeer naar Marokko, vindt dan ook zijn oorzaak in het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan deze eerder verwijderingsmaatregelen, noch zijn verblijfsstatuut in België heeft geregulariseerd. Verzoeker betoogt dat hij hier net stappen toe aan het ondernemen was toen de bestreden beslissing werd genomen, niettemin dient te worden vastgesteld dat de onregelmatige verblijfssituatie reeds sedert 2012 aanhoudt en dat verzoeker geen afdoende verklaring biedt waarom hij zich niet eerder verblijfsrechtelijk

in regel kon stellen. Bovendien wordt verzoekers bewering dat hij sinds 2002 niet meer in Marokko is geweest sterk gerelativeerd door de aanwezigheid in het administratief dossier van een kopie van verzoekers Marokkaans paspoort en Marokkaanse identiteitskaart, beide geldig tot 2026. Het derde ("tweede") middel is niet ernstig.

3.3.2.4. In een vierde ("derde") derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij reeds 14 jaar in België verblijft en derhalve goede sociale, affectieve en relationele banden met zijn kennissen en familie heeft die eveneens in België verblijven.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker reeds sedert 8 juni 2012 niet meer beschikt over een verblijfskaart. Op 31 juli 2013 richtte hij een aanvraag in om heeft ingeschreven te worden. Deze aanvraag werd geweigerd op 30 augustus 2013. Dienvolgens werd hem op 26 november 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tegen deze beslissing bij arrest 124 376 van 22 mei 2014. Op 29 augustus 2014 werd aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Aldus blijkt dat verzoeker de tegen hem uitgevaardigde verwijderingsmaatregel naast zich heeft neergelegd en evenmin heeft geprobeerd zijn verblijfssituatie te regulariseren, bijvoorbeeld door het indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag.

Zoals in de bespreking van een derde middel reeds aangehaald, maakt verzoeker niet aannemelijk aan de hand van concrete gegevens dat er in casu daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zus die België verblijft, noch met enig ander familielid. De Raad wijst er verder op dat overeenkomstig vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat na om concrete elementen uiteen te zetten die kunnen wijzen op zulke uitzonderlijke omstandigheden. Ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen familiale, culturele of sociale banden in Marokko heeft. De Raad wijst er ook op dat, zoals hoger reeds vastgesteld, verzoeker houder is van een geldig Marokkaans paspoort en een geldige Marokkaanse identiteitskaart. Deze vaststelling lijkt verzoekers bewering dat hij nog nooit naar Marokko is teruggekeerd en er geen banden heeft, tegen te spreken. Het middel is niet ernstig.

3.3.2.5. In een vijfde ("vierde") middel voert verzoeker de schending aan artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat bij deze beslissing rekening moet worden gehouden met de aard, de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in België, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met land van herkomst.

De Raad merkt op dat artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet betrekking heeft op een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. De thans bestreden beslissing betreft enkel een bevel om het grondgebied te verlaten waarop artikel 11, §2, van de vreemdelingenwet geen betrekking heeft. Het middel is niet dienstig.

4. Verzoeker voert geen ernstig middel aan. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN GOETHEM, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. VERHAERT